

Remembering the Sheep

By Elder William K. Jackson
Of the Seventy

Vi ska minnas fåren

Äldste William K. Jackson
i de sjuttios kvorum

October 2025 general conference

The principle of counting and accounting works. It is the Lord's way.

Christ is the Good Shepherd. Each one of the flock is precious to Him. He patterned shepherding and taught us by word and deed the qualities of a good shepherd, including knowing your sheep by name, loving them, finding those that are lost, feeding, and, ultimately, leading them back home again. He expects us to do the same as His undershepherds.

We can learn much about ministering the Lord's way from the ancient prophet—and exceptional shepherd—Moroni. He lived during very difficult times, not having the benefits of cell phones, computers, and the internet. But he managed to keep track of the sheep. How was this done? We get a glimpse into his methodology in Moroni 6. There we read that members “were numbered among the people of the church of Christ; and their names were taken, that they might be remembered and nourished by the good word of God, to keep them in the right way. ... The church did meet together oft, to fast and to pray, and to speak one with another concerning the welfare of their souls” (Moroni 6:4–5; emphasis added).

For Moroni, it was all about people—names! He practiced the principle of counting and accounting so that all would be remembered. Any who struggled or wandered were noticed, allowing the Saints to discuss their welfare in councils. Like the shepherd who left the ninety and nine (safe and secure, I am certain) and went after the one that was lost (see Luke 15:4–7), we have been asked to be just as aware of our flocks—to notice and remember and go and do likewise.

Principen om att räkna och redovisa fungerar. Det är Herrens sätt.

Kristus är den gode herden. Var och en i hans hjord är dyrbar för honom. Han gav oss mönstret för herdeskap och lärde oss genom ord och gärning en god herdes egenskaper, däribland att känna fåren vid namn, älska dem, finna dem som gått vilse, mätta dem och slutligen leda dem hem igen. Han förväntar sig att vi gör detsamma som hans herdelärlingar.

Vi kan lära oss mycket om att tjäna på Herrens sätt av den forntida profeten – och utmärkta herden – Moroni. Han levde i oerhört svåra tider, utan fördelen av mobiltelefoner, datorer och internet. Men han lyckades hålla reda på fåren. Hur gjorde han det? Vi får en inblick i hans metoder i Moroni 6. Där läser vi att medlemmar ”räknades ... bland Kristi kyrkas folk. Och deras namn upptecknades så att de skulle bli ihågkomna och få näring genom Guds goda ord för att hålla dem på den rätta vägen ... Kyrkan kom ofta tillsammans för att fasta och be och för att tala med varandra om sina själars välfärd.” (Moroni 6:4–5; betoning tillagd).

För Moroni handlade det uteslutande om människor – namn! Han utövade principen räkna och redovisa så att alla skulle komma ihåg. Alla som hade det svårt eller förirrade sig uppmärksammades och de heliga talade om deras välfärd i råd. Liksom herden som lämnade de nittionio (trygga, med största säkerhet) och gick efter den som hade gått vilse (se Lukas 15:4–7), har vi blivit ombedda att vara lika medvetna om våra hjordar – att uppmärksamma, minnas och

As a mission leader in India, I recall asking a young branch president about some of his goals for the coming year: "How many men will you prepare to receive the Melchizedek Priesthood?" His immediate response was "Seven!"

I wondered from where in the ether he had conjured up that very specific number! Before I could respond, he produced a piece of paper with the numbers one through seven written down the side. The first five lines had names on them—real people that he and his elders quorum were going to invite and encourage to have the blessing of the priesthood in their lives. Of course, I had to ask about the empty lines six and seven. "Oh, President," he said, shaking his head sympathetically, "surely we will baptize at least two men in the first of the year who could have the priesthood by the end of the year." This superb leader understood the principle of counting and accounting.

Christ has organized His Church in such a way that it should be difficult to forget a soul, for each is dear to Him. Every individual in a ward, regardless of age or gender, has a multitude of stewards—shepherds—who are tasked with looking after them, with remembering. A young man, for example, has assigned to his well-being a bishopric, ministering brothers, adult youth advisers, seminary teachers, quorum presidencies, and then some—all serving as safety nets, strung up firmly beneath that youth to catch him if he falls. Even if just one net is properly positioned, that young man will be safe, noticed, and remembered. And yet, often we find nary a net in place. People wander off routinely into the mists—and no one notices. How can we be better shepherds? We can learn to count and account.

The Church supplies us with reports and tools to do just that—to remember. The Quarterly Report is a prime example. It allows us to count and account for each member multiple times and to notice those who go missing or need our help and our love. The Action and Interview List identifies those who require our attention right now, as do the Temple Recommend Status report and others. These counting and accounting tools focus us in on people. Who needs a calling, a priesthood advancement, or help taking a family name to the temple? Who could we be helping to prepare for a full-time mission? Who

göra likadant.

Som missionsledare i Indien frågade jag en ung grenspresident om några av hans mål för det kommande året: "Hur många män tänker du förbereda för att ta emot melkisedekska prästadömet?" Hans omedelbara svar var "sju!"

Jag undrade var i all sin dar han hade plockat just den exakta siffran! Innan jag kunde säga något tog han fram ett papper där siffrorna ett till sju var nedskrivna längs sidan. De första fem raderna innehöll namn – verkliga personer som han och äldstekvorumet tänkte inbjudas och uppmuntras att få prästadömet välsignelse i sitt liv. Självklart måste jag fråga om de tomma raderna sex och sju. "Åh, president", sa han och skakade sympatiskt på huvudet, "nog kommer vi att döpa åtminstone två män i början av året som kan ha prästadömet innan årets slut." Denna utmärkta ledare förstod principen med att räkna och redovisa.

Kristus har organiserat sin kyrka på ett sådant sätt att det ska vara svårt att glömma en själ, för alla är dyrbara för honom. Varje individ i en församling, oavsett ålder eller kön, har en uppsjö förvaltare – herdar – som har i uppgift att ta hand om och minnas honom eller henne. En ung man, till exempel, har för sin välfärd tilldelats ett biskopsråd, stödbroder, vuxna rådgivande, seminarielärare, kvorumpresidentskap och mycket mer. Alla är skyddsnät, säkert upphängda under ungdomen för att fånga upp honom om han faller. Även om bara ett nät är ordentligt uppsatt kommer den unge mannen att vara trygg, uppmärksam och ihågkommen. Ändå ser vi ofta att inte ett enda nät är på plats. Människor vandrar vanemässigt in i dimman – och ingen märker det. Hur kan vi vara bättre herdar? Vi kan lära oss att räkna och redovisa.

Kyrkan förser oss med rapporter och verktyg för att göra just detta – komma ihåg. Kvartalsrapporten är ett bra exempel. Den hjälper oss att räkna och redovisa för varje medlem flera gånger och lägga märke till dem som försvinner eller behöver vår hjälp och kärlek. Åtgärds- och intervjustan urskiljer dem som kräver vår uppmärksamhet just nu, vilket även rapporten om temprekommendationsstatus och andra gör. Dessa räknings- och redovisningsverktyg fokuserar på människor. Vem behöver ett ämbete, avancera inom prästadömet eller hjälp att ta ett släktnamn till templet? Vem kan vi hjälpa att förbereda sig

went missing this month? These tools help us to remember people.

I knew a family from the United States who took an assignment in Africa. On their very first Sunday, they walked into the only Church unit in the country, where they were greeted enthusiastically. By the end of the morning, the man's wife had been called as the Relief Society president and he as the Young Men leader! He asked an exhausted-looking branch president how many young men there were. This faithful, first-generation leader pointed to the back of the sacrament hall and said, "Those two right there." The man was appropriately skeptical, so he took a branch roster home, quickly noting that there were actually 20 young men on the list. He returned to the branch president and asked for two dynamic, bilingual young adults to serve as his counselors and then sat down with them and the two boys to review the names.

Then these diligent young people went to work. Over the next few months, they found every boy listed. Name by name, those lost sheep were welcomed back by their peers and fed spiritually and physically! Within a year, on any given Sunday, there was an average of 21 young men in attendance. Thank goodness for young men who counted and accounted.

A dear friend of mine, as a young graduate student, moved with his family to a large American city to continue his education. He was immediately called to preside over the elders quorum. A little nervous about his first interview with the stake president, he was determined to go prepared. He told the stake president that he had three goals for the upcoming year: (1) 90 percent ministering, (2) a substantive gospel lesson each week, and (3) a well-planned quorum activity every month.

Smiling at my friend, this wise stake president asked, "Can you name a less-active quorum member who you could help get to the temple with his family this year?" That caught my friend by surprise. He thought carefully and came up with a name. "Write that down," directed the stake president. Then this experienced leader asked the same question three more times—and the interview was over. This young man walked out of that interview having learned one of his greatest lessons on leadership and ministering. He went into the interview with programs, les-

för en heltidsmission? Vem saknades den här månaden? Dessa verktyg hjälper oss att minnas människor.

Jag kände en familj i USA som tog ett uppdrag i Afrika. Den allra första söndagen när de gick in i kyrkans enda enhet i landet välkomnades de med entusiasm. I slutet av förmiddagen hade mannens hustru kallats som Hjälpföreningens president och han som Unga mäns ledare! Han frågade grenspresidenten som såg utmattad ut hur många unga män det fanns. Den trofaste ledaren som var förstagenerationens medlem pekade mot bakre delen av sakramentsrummet och sa: "De två där borta." Mannen var med rätta skeptisk, så han tog hem en medlemslista där han snabbt märkte att det faktiskt fanns 20 unga män på listan. Han återkom till grenspresidenten och bad om att få två effektiva, tvåspråkiga unga vuxna som rådgivare och satte sig sedan med dem och de två pojkarna för att gå igenom namnen.

Sedan skred dessa flitiga ungdomar till verket. De följande månaderna hittade de varje pojke på listan. Namn efter namn välkomnades dessa förlorade får tillbaka av sina jämnåriga och närdes andligt och fysiskt! Inom ett år var det varje söndag i genomsnitt 21 unga män på plats. Tack och lov för unga män som räknade och redovisade.

En kär vän till mig flyttade som ung masterstudent med sin familj till en stor nordamerikansk stad för sin fortsatta utbildning. Han kallades omedelbart att presidera över äldstevkorumet. Han var lite nervös inför sin första intervju med stavspresidenten och beslutade sig för att komma förberedd. Han nämnde tre mål för stavspresidenten för det kommande året: 1) 90 procent stödverksamhet, 2) en evangelielektion med substans varje vecka och 3) en välplanerad kvorumaktivitet varje månad.

Leende frågade den kloke stavspresidenten: "Kan du nämna en mindre aktiv kvorummedlem som du kan hjälpa att komma till templet med sin familj i år?" Det överraskade min vän. Han tänkte noga och kom sedan på ett namn. "Skriv ner det", sa stavspresidenten. Sedan ställde denne erfarne ledare samma fråga tre gånger till ... och intervjun var över. Den unge mannen lämnade intervjun efter att ha fått en av sina mäktigaste lektioner i ledarskap och stödverksamhet. Han kom till intervjun med program, lektioner och aktiviteter. Han gick därifrån med namn! Dessa

sons, and activities. He walked out with names! Those four names subsequently became a major focus of his ministry and that of his quorum.

As a mission leader, I visited one of my branches one Sunday morning. I noticed that the branch president kept taking a card out of his pocket and writing on it. I decided to ask him about that after the closing prayer. Once the meeting ended and before I could inquire about the card, the branch mission leader raced to the podium, where he was handed the paper. I quickly followed this enthusiastic leader to his weekly branch missionary coordination meeting. Before they started, he took the paper out of his pocket. It was filled with the names of members who had been missing from sacrament meeting. Within a few minutes, each member of the council had selected a name or two, committing to visit them that very day to make sure that they were OK and to let them know that they had been missed. Now that is counting and accounting.

I recall a district, hours by jet from the nearest temple, where maintaining a current recommend was a high priority, despite the fact that it would likely never be used. The first Sunday of each month, leaders used their counting tools to account for their endowed members. If they found that a recommend was soon to expire, the executive secretary would schedule a renewal interview. People with expired recommends were counseled over, then sought out to assist them in returning to the covenant path. I asked how many of their endowed members had a current recommend. The answer was an astounding 98.6 percent. When asked about the six whose recommends had expired, the leaders were able to identify them by name and described to me the efforts being made to get them back!

A few years ago, my family moved back to the United States. We were excited to attend church here after 26 amazing years in smaller, more isolated units. I was called as a ward missionary. We had a great ward mission leader and were doing exciting things and teaching wonderful people. I asked to attend a ward council meeting to observe and to get their help with the friends we were working with. I was surprised when all that was discussed was an upcoming ward activity. I approached the ward mission leader afterward and opined that he didn't get the chance to return and report on our people. His

fyra namn blev därefter ett stort fokus i hans och kvorumets verksamhet.

Som missionsledare besökte jag en av mina grenar en söndagsförmiddag. Jag märkte att grenspresidenten ofta tog fram ett kort ur sin ficka och skrev på det. Jag bestämde mig för att fråga honom om det efter avslutningsbönen. När mötet var slut och innan jag hann fråga om kortet skyndade grenens missionsledare till podiet där han fick kortet. Jag följde snabbt efter den entusiastiske ledaren till hans samordningsmöte med grensmisionärerna. Innan det började tog han upp kortet ur fickan. Det var fyllt med namn på medlemmar som inte hade varit på sakramentsmötet. Inom några minuter hade varje medlem i rådet valt ett eller två namn, beslutat att besöka dem den dagen för att se om de var okej och berätta att de var saknade. Det är att räkna och redovisa.

Jag minns ett distrikt, flera timmars flygresor från närmaste tempel, där hög prioritet gavs åt att medlemmarna hade en giltig rekommendation, trots att den kanske aldrig skulle användas. Första söndagen i månaden använde ledarna beräkningsverktygen för att räkna dem som tagit emot sin begåvning. Om de såg att en rekommendation var på väg att gå ut bokade verkställande sekreteraren in en förnyelseintervju. Personer med utgångna rekommendationer togs upp i råd och söktes sedan upp och fick hjälp att återvända till förbundsstigen. Jag frågade hur många av dem som tagit emot sin begåvning hade en giltig rekommendation. Svaret var häpnadsväckande nog 98,6 procent. När ledarna tillfrågades om de sex personer vars rekommendation hade gått ut nämnde de dem vid namn och beskrev vad som gjordes för att hjälpa dem tillbaka!

För några år sedan flyttade jag och min familj tillbaka till USA. Vi var glada över att gå i kyrkan här efter 26 otroliga år i mindre, mer isolerade enheter. Jag kallades som församlingsmissionär. Vi hade en enastående missionsledare i församlingen och gjorde spännande saker och undervisade underbara människor. Jag bad att få delta i ett församlingsråd för att observera och få deras hjälp med vännerna vi arbetade med. Jag blev förvånad när de bara diskuterade en kommande församlingsaktivitet. Jag gick fram till missionsledaren efteråt och påpekade att han inte fick chansen att återkoppla och rapportera

response? “Oh, I never get to report.”

I contrasted that with a branch council meeting in Lahore, Pakistan, that I had attended just weeks before. This little group sat around a small table together, and all they talked about were people. Names. Each leader reported on their stewardship and the individuals and families that they were concerned about. All had the chance to add their thoughts on the best ways that they could bless those being discussed. Plans were made and assignments given. What a brilliant lesson in counting and accounting by name from our first-generation brothers and sisters.

In the Church of Jesus Christ, we have been instructed by prophets past and prophets present—and by the pattern set by our Savior—how to minister. We take names, we remember, and we counsel over the welfare of souls. Leaders who do this will never run out of agenda items in their council meetings! The principle of counting and accounting works. It is the Lord’s way. We can do better. To God, who created the universe and rules over all, this work—His work and glory—is very personal. And so it should be for each of us, as instruments in His hands in His amazing work of salvation and exaltation. Miracles in the lives of real people will result. In the name of Jesus Christ, amen.

om våra personer. Hans svar? ”Åh, jag får aldrig rapportera.”

Jag jämförde det med ett grensrådsmöte i Lahore i Pakistan som jag hade deltagit i bara några veckor tidigare. Denna lilla grupp satt runt ett litet bord tillsammans och allt de pratade om var människor. Namn. Varje ledare rapporterade om sitt förvaltare och personerna och familjerna de bekymrade sig över. Alla fick möjligheten att ge sin åsikt om hur de bäst kunde hjälpa personerna man talade om. Planer gjordes och uppgifter delades ut. Vilken briljant lektion om hur man räknar och redovisar vid namn, av våra första generationens bröder och systrar.

I Jesu Kristi kyrka har vi fått instruktioner av tidigare och nuvarande profeter – och via ett mönster som vår Frälsare satt – om hur vi ska tjäna. Vi tar namn, vi minns och vi rådgör om själars välfärd. Ledare som gör detta kommer aldrig att sakna punkter på mötesagendan under rådsmötena! Principen om att räkna och redovisa fungerar. Det är Herrens sätt. Vi kan göra bättre ifrån oss. För Gud, som skapade universum och härskar över allt är detta verk – hans verk och härlighet – oerhört personligt. Det borde det också vara för var och en av oss, som redskap i hans händer i hans fantastiska frälsnings- och upphöjelseverk. Underverk i verkliga människors liv blir resultatet. I Jesu Kristi namn, amen.